

Her Şey de Sen Varsın

– zeynep krkmz · 01 Mayıs 2013

Yediremiyorum aslında sensizliği kendime Sevgili. Ya da senle olup da seni başkalarının sevdiğini bilmek acıtıyor içimi.

Yoruluyorum. Her adım da bir kez daha yere yıkılıyorum. Sanki ayaklarıma taş bağlanmış da yürümeme engel oluyor ve giderek ağırlaşıyor. Arkadan bir ses duyuyorum.

“Eyvallah böyle olmuyor artık”

Olmuyormuş! Ney olmuyordu Sevgili? Seni çok sevmem, sana koşmam güç mü geliyordu? Susma! Yoruluyor muydun? Ya da beni sensizlik korkusuyla yaşatmak hoşuna mı gidiyordu? Anlamsız sorular. Yoksun artık! Evet, buydu sebebi öyle değil mi? Kim bilir kimler var şimdi kalbin de, yanında, ellerinde, gözlerinde. Benden uzak neler yaşıyorsun kim bilebilir ki? Gözümü kapatıyorum daha fazla acı çekmemek için ansızın aklıma geliyorsun. Açıyorum her şey seni hatırlatıyor bana. Her şeyde sen varsın işte! Anlamak zor değil. Ben o kadar çok yorulduğum ki sensizlikten. Sen gelsen de fark etmem artık varlığını. O denli dalmışım yokluğuna.

Nasıl bir rüyadır bu nasıl bir kabustur böyle? Neden her defasında seni bulmak umuduyla yola çıkıp sensizlikle karşılaşıyorum? Bunu hak edecek ne yaptım ki ben. Sadece sana güvenmek, inanmak ve bağlanmak. Tek suçum buydu sanırım. Şimdi öyle ince bir çizgi arasındayım ki; sağıma dönsem sensizlik, hasret rüzgarları, soluma dönsem sırat köprüsü ve ölüm. Zamansızdır ayrılıklar şimdi anladım. Doymadım sana ben oysaki.

En güzel duygular sende başlamıştı ve bittiği yer yine sendin Sevgili. Bir ağaç nasıl yapraksız bir şeye benzemiyorsa, ben de sensiz öyleyim işte. Kimin ahını aldıysam ölüme doğru sürükleniyorum şimdi. Gözyaşı saf ve hızlı düşer Sevgili. Bende her gözyaşım da her yere düşen damlada sol yanımda sensizliği yaşıyorum Sevgili. Satır yoruldu, tükenmez kalem tükendi. Ben hala sana doğru gelmenin peşindeyken sen giderek uzaklaşıyorsun.

Kalbim sensiz o kadar eski püskü yıkık bir virane gibi ki. Kalp atışlarım kapı gıcirtısı gibi içimi acıtıyor. Kalbimin kapılarını aralayan sensizliği görür görmez kaçmaya başlıyor Sevgili. Şimdi veda ederken sana gözyaşlarımdan bir mektup yazdım ola ki bir gün geri döner de okursun diye. Hoşça kal güzel insan bu yolun sonunda ben olmayacağım.

Zeynep KORKMAZ